

[Waldorff]

som planlovgivningen bruges i dag, er det en kendsgerning – det kan man simpelt hen ikke komme uden om – at børn lige præcis er den gruppe, der ikke bliver hørt. Når der skal bygges, når der skal laves en lokalplan som forudsætning for opførelse af et parkeringshus, eller hvad det nu kan være, bliver alle mulige andre hørt: bygherrerne, byggeselskaberne, de kommunale myndigheder, miljømyndighederne, erhvervsorganisationer og lokale voksenbevægelser, som tager sig af nærmiljøet. De, der aldrig bliver hørt, er lige præcis børnene, og derfor hjælper det ikke noget, som den socialdemokratiske ordfører siger, at planlovgivningen er en lovgivning, som giver indflydelse til alle, og at alle har lejlighed til at give deres besyv med. Det er helt formelt korrekt, men det rejser den diskussion, som fru Margrete Auken var inde på: hvordan kan vi give børn medindflydelse? Kan vi f.eks. opfylde ønsket om at tage hensyn til børns interesser ved at give dem samme formelle mulighed for at blive hørt, som voksne har? Nej, det kan vi selvfølgelig ikke. Det vil sige, at der skal gøres noget andet. Jeg har en vis tro på, at børn er i stand til at udtrykke deres ønsker, men ikke inden for det formelle system, som findes for voksne; det kræver noget særligt, og medmindre der fra statslig side fastsættes regler om, at der skal gøres noget særligt, er det helt sikkert, at kommunerne heller ikke gør det, fordi lokalplanproblemer og byplanproblemer i det hele taget er noget, som tager frygtelig megen tid og koster penge, siger man. Her søger man at spare mest muligt, og de sikre tabere bliver i den sammenhæng som alle mulige andre steder børnene.

Der har fra mange sider været talt om, måske især fra borgerlig side, at man er enig i de intentioner, som vi har lagt frem i vores forslag, at børn ikke i et langt liv, som fru Margrete Auken sagde, 7 år eller mere i virkeligheden, skal være henvist til en institutionsopdragelse. Det har jeg ikke noget imod også at sige, for vi har nok ligesom de borgerlige en betydelig skepsis over for denne institutionalisering af hele børnenes tilværelse. Men spørgsmålet er: hvad er løsningen så? Jeg mener ikke, løsningen er, at man gør det til et individuelt problem, som forældrene selv må prøve at finde ud af ved f.eks. at skære deres forbrug ned, så de kan leve af én forsørgers 8 timers arbejdsdag. Jeg mener, at

det mål, man må forfølge, er en samlet nedsettelse af arbejdstiden, men man må selvfølgelig gøre sig klart, at så længe vi ikke kan nå det mål, må vi stadig væk have institutionerne, og så må vi også stille krav om, at institutionerne er bedst mulige. Men dér, hvor vi og de borgerlige skilles, er nok, når vi spørger: ja men hvad er egentlig børns største behov? Jeg mener ikke, at børns største behov er at have en af forældrene rendende rundt omkring sig hele tiden; forældreovervågning er også en form for kontrol. Jeg mener, at det største problem overhovedet for den generation af børn, som vokser op nu, er, at de ikke har nogen selvstændighed, de har ikke de fysiske rammer overhovedet for, specielt ikke i byområderne, at udvikle deres evner og gøre deres egne erfaringer.

Det er ikke så meget længere, jeg kan nå nu, men jeg vil da godt sige tak, fordi mange har vist interesse for i hvert fald nogle af disse forslag, og så må vi prøve at se, hvor langt vi kan komme, når vi fortsætter diskussionen i udvalget.

Arne Melchior (CD):

CDs ordfører har på fortrinlig måde fremlagt vor gruppes syn på dette forslag, men jeg føler anledning til – ikke mindst på baggrund af hr. Waldorffs tale netop nu, hvor han beskæftigede sig meget med den ideologiske og holdningsmæssige baggrund for hans og partiet VS' forslag – at gøre et par principielle bemærkninger om dette grundlag og denne holdning.

Jeg må erklære mig uenig med hr. Waldorff i grundsynet. Faktisk, så utroligt det end lyder, har jeg selv været ung engang, yngre end de fleste, som Storm P. siger, men vigtigere end det er, at jeg har en bred vifte, som det hedder på nudansk, af børn, spændende fra 8 til 32 år, og jeg har endda børnebørn. Vi har boet forskellige steder i byen, så de har gået i forskellige skoler, og vi har gode venner med børn rundt omkring i landet. Det er min absolutte opfattelse, min stærke overbevisning, at børn ikke har det ringere i dag, end de havde tidligere, og det er jo det, hr. Waldorff står her og giver udtryk for, når han siger, at en eller flere generationer af børn går tabt i uselvstændighed, i mangel på udfoldelse, i mangel på muligheder for at